Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 29 квітня 2008 року № 18 (234)

ЩО СВЯТКУЮТЬ 9 ТРАВНЯ

або Коли наступить День Визволення України?



Євген ЛЕВІН

З часу проголошення Незалежности сплило не так вже мало часу, хоча б для того, аби, нарешті, позбутися міфів минулого, очистивши тим самим свідомість нації від брехливих та вкрай шкідливих нашарувань совєтської доби. Вже загалом пішли на смітник Історії "октябрьская революція", Ленін, КПРС тощо. Та, незважаючи на неспростовність історичних фактів, у більшій частині суспільства продовжує й далі побутувати ідея т. зв. "отечественной войни", а отже, й "освободітєльной" місії совєтської (красної) армії, армії, яка насправді стала одним з головних чинників нищення української нації в ХХ сторіччі. Переконаний, це відбувається здебільшого через те, що як і попередній антинародний кравчуківсько-кучмівський режим так і, що цікаво і симптоматично, нинішня "народна" влада продовжують докладати чималих зусиль, аби зберегти цю вкрай хибну міфологію в головах людей. Згадаймо лише "буйне" відзначення в Україні т. зв. "Дня Победи" в травні минулого року. Такий хід подій дає підстави констатувати, що Україна й надалі значною мірою залишається совєтським заповідником, де, як правило, немає місця інтересам, власне, українства, яке залишається в Україні "на власній, не своїй землі". Святкування "Дня Победи" совєтських поневолювачів України над поневолювачами німецькими чітко показало, на яку світоглядну базу спирається "нова" помаранчева влада.

Поновлення червоної окупації України в 1943–1944 рр. принесло незліченні жертви і страждання українському народові. Совєтський геноцидний режим за масштабами фізичного винищення людей та цілих націй, поневолення та приниження окремої особистості, злочинів проти людяности спромігся перевершити навіть такий відверто людожерний режим, як гітлерівський, ставши, безумовно, найзлочиннішим режимом в історії людства.

Початкова поява на території нашої Батьківщини совєтської (красної) армії й, відповідно, совєтської влади, пов'язана з більшовицьким заколотом у жовтні 1917 р. в Росії, встановленням там більшовицького режиму та його військовою інтервенцією на терени України, яка вже мала свою, хоч і хитку, державність у формі Української Народної Республіки (УНР) – єдиної законної влади в країні. УНР була визнана і урядом совєтської Росії. Отже, війна між ними була війною між двома суб'єктами міжнародного права. 1 листопада 1918 р. була проголошена Західно-Українська Народна Республіка (ЗУНР). 22 січня 1919 р. був підписаний Акт Злуки українських земель, згідно з яким УНР і ЗУНР об'єдналися в єдину соборну державу – Українську Народну Республіку. Здійснилася віковічна мрія української нації, але в єдиної Української держави не було майбутнього – її знищила та сама армія, черговий прихід якої у 1943–1944 рр. на багатостраждальну українську землю, а також т. зв. "День Победи", так затято з року в рік відзначає "українська" влада. Наприкінці 1918 р. совєтська Росія розпочала чергову агресію проти України, порушивши акт про перемир'я.

Закінчення на 3-й стор.

МОСКОВСЬКІ ПОПИ:

нахабство не має меж

Конгрес Українських Націоналістів відкрив "Стіну ганьби" київській владі.

16 квітня Конгрес Українських Націоналістів розпочав безстрокову акцію протесту з вимогою демонтувати каплицю УПЦ МП, яку незаконно побудували на території Національного музею історії України, та притягти до відповідальності державних службовців, котрі прикривають злочинців.

Біля музею також відкрито "Стіну ганьби" київській владі та УПЦ МП, на якій всі бажаючі можуть залишити свої відгуки про міську владу Києва. Учасники акції звернулися до Президента України Віктора Ющенка з відкритим листом, у якому просять звільнити святиню українського народу Десятинну церкву від експансії УПЦ Московського патріархату. "Ми, українські патріоти, звертаємося до Вас як до гаранта Конституції, як до патріота України з надією на допомогу і підтримку наших вимог. Віримо, що Ви захистите історичну пам'ятку української народу Десятинну церкву", – йдеться у листі. Націоналісти сподіваються, що у майбутньому Десятинна церква стане храмом Єдиної Помісної Православної Церкви України.

УКРАЇНСЬКІ ТРАДИЦІЇ

ВІДТВОРЮЄ ТЕАТР "ДЗЕРКАЛО",

яким керує член Конгресу Українських Націоналістів Володимир Петранюк

Богдан ЗАХАРЯК, "Нація і держава"

У Вербну неділю відбулося урочисте вручення посвідчень членів Національної спілки театральних діячів України акторам театру української традиції "Дзеркало".

Колектив народився у 1981 році й більш як за чверть століття разом зі своїм режисером та художнім керівником Володимиром Петранюком здобув народне визнання. У творчому зростанні театру був нелегкий період перебудови, невизнання на Батьківщині, й виїзди до Лондона та Новосибірська, Шербурга та Парижа, Варшави та Кракова.

У 2004 році театр повернувся до Києва і сконцентрував свої сили на новому напрямі – відродженні духовного спадку українського народу, втіленні етнічних та фольклорних образів у музично-драматичних виставах.

Церемонія вручення посвідчень відбулася на театральній сцені Державного центру театрального мистецтва ім. Л. Курбаса. Їй передувала вистава "У Києві на Подолі...", створена за мотивами водевілю українського фольклориста та етнографа Миколи Янчука.

Анонсуючи театральне дійство, Володимир Петранюк, він же один із головних діючих персонажів – Гоп-з-точилом, точильник ножів, вуличний філософ і автор вистави, попередив глядачів, що не треба вимикати мобільні телефони, можна ділитися враженнями з друзями, тупати ногами і бігати в найближчу лавку за пивом... Так воно і було. Глядачі поринули в атмосферу старого Києва. Міську байку про співіснування єврейської та української родин в одному подільському подвір'ї, сповнену анекдотичних ситуацій, відтворювали багатогранні актори театру. Під час вистави можна було дізнатися про особливості національної кухні, заспівати як відомі мелодії, так і пісні місцевого подвір'я, відчути тонкий гумор, від душі посміятися разом з героями.

Чи не найбільшим визнанням високої майстерности колективу стали бурхливі оплески, що не раз переривали яскраве, феєричне дійство, та квіти акторам після завершення вистави.

Вручаючи посвідчення, голова Національної спілки театральних діячів України Лесь Танюк привітав молодих акторів із значною подією, побажав театральному колективу нових творчих досягнень і подальшого розвитку.

Висловлюючи подяку за це визнання, художній керівник театру, член КУН Володимир Петранюк, зокрема, наголосив, що для нього та колективу театру головна українська традиція: Бог і Україна – понад усе! Хочемо разом з вами будувати Україну, славу про яку піде по всьому світу.

"Слава Україні!" – ці заключні слова Володимира Петранюка потонули в оплесках зворушених глядачів.

Конгрес Українських Націоналістів приєднується до поздоровлень на адресу творчого самобутнього колективу та висловлює своє захоплення акторам та його керівнику Володимиру Петранюку.

4 820102 210017 18

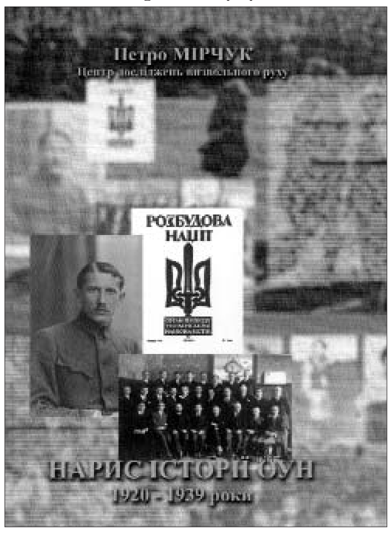
ПРЕЗЕНТАЦІЇ

ПОВЕРНЕННЯ ЛІТОПИСЦЯ ОУН

У конференц-залі Центру національного відродження відбулася презентація нового видання фундаментальної праці Петра Мірчука "Нарис історії Організації Українських Націоналістів. 1920–1939 роки", здійсненого Українською Видавничою Спілкою.

Микола СЕРГІЙЧУК

За словами заступника директора Центру національного відродження імені Степана Бандери Віктора Рога, це вже третє видання твору (наклад – 1000 примірників), що суттєво відрізняється від попередніх, адже, окрім власне базової праці доктора Мірчука, до нього увійшли ще ряд вартісних матеріалів. За своїм обсягом вони перевищують книгу П. Мірчука, вперше видану в 1968 році "Українським видавництвом" за редакцією Степана Ленкавського.



Ідея знову видати "Нарис історії ОУН" виникла після того, як повністю розійшовся наклад попереднього репринтного перевидання, а потреба та зацікавленість в цій праці далі не вщухали. Тож книга члена ОУН з тридцятих років минулого століття П. Мірчука є своєрідним поверненням до читача цього справжнього літописця ОУН, який був безпосереднім учасником боротьби за волю України, за що поневірявся у польських і німецьких тюрмах і концтаборах.

Робота над новим виданням тривала більше трьох років. Книга складається з двох частин. У першій максимально точно збережено працю П. Мірчука, виправлено деякі технічні помилки попереднього видання та замінено частину світлин якіснішими. Друга частина – цілком нова праця істориків з Центру досліджень визвольного руху, що органічно доповнює першу частину та базується на матеріалах, в тому числі і здобутих вже в наші часи.

Щодо другого тому, в якому йдеться про діяльність ОУН у діаспорі, то через смерть П. Мірчук не встиг його дописати, але сучасні історики наполегливо працюють, щоб упорядкувати та опрацювати всі ті матеріали, що необхідні для самостійного видання другого тому історії ОУН.

Співробітник Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович підкреслив, що "Нарис історії ОУН" – нове явище класичної праці з історії українського визвольного руху. Незважаючи на відсутність джерельної бази, автор писав твір, спираючись на власні спостереження та свідчення своїх побратимів. Книгу сміливо мона зарахувати до низки підручників з історії українського народу у міжвоєнний період.

Фундаментальним, справжнім енциклопедичним твором назвав працю керівник Білоруської партії свободи Сергій Висоцький. Він наголосив, що вона є досить актуальною не тільки для українського, а й білоруського народу, а тому пообіцяв поширювати її на білоруських теренах, щоб достукатися до своїх співвітчизників, розбудити їх, підняти на боротьбу за демократичні цінності, бо тільки вона здатна принести справжню свободу.

Видавці та упорядники книги висловили подяку В. Окіпнюку з дослідного інституту "Студіюм" (Торонто, Канада), який став ініціатором та організатором виходу цієї праці у світ, а також його співвітчизнику Д. Гулею, який профінансував третє видання "Нарису історії ОУН", і котрий відомий тим, що своїми спонсорськими акціями дав дорогу до читача багатьом книгам на тему визвольного руху українського народу.

АНТИШОВІНІСТИЧНИЙ ПІКЕТ ПІД РОК-Н-РОЛЛ

Представники КУН, УНП, НРУ, Всеукраїнського товариства "Просвіта", Кримської Правиці та інші пікетували Генеральне Консульство Російської Федерації у м. Сімферополі з приводу нахабних заяв російської влади щодо територіальної цілісности України.

Характерною виявилася реакція на цей пікет "Русской общины Крыма" та Блоку "За Януковича". Спочатку невідомі молодчики, які вже були помічені під час зриву презентації книги В. Кука "УПА в запитаннях і відповідях Головного Командира", що проводив КУН, зупинили своє авто біля пікетувальників і голосно увімкнули англомовний рок-н-ролл. Після того, як міліціянти переконливо попросили їх вимкнути музику, противники пікету від'їхали назад і продовжили розважати оточуючих.

Під час мітингу, який вів голова Кримської організації КУН В. Овчарук, усі промовці зазначили, що необхідно покласти край провокаціям з боку Кремля.

Олексій НОСАНЕНКО



РОСТЕ АЛЕЯ ГЕРОЇВ

Більше місяця тому ми повідомляли про ініціативу КУН щодо закладання в парку на Аскольдовій могилі Алеї Героїв. Тоді перший дубочок був висаджений на честь Слави Стецько. Згодом поруч зазеленіли молоді саджанці, висаджені на честь В'ячеслава Чорновола, Анатолія Погрібного, засновників "Пласту".

Минулих вихідних Алея поповнилася ще одним деревцем – цього разу кунівці висадили дубочок в пам'ять справжнього патріота України Юрія Оробця.

Вл. інф.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

СПАСИБІ ЗА ТЕ, ЩО НАШІ ОЧІ БАЧАТЬ!

Правду кажуть: старість – не радість. А через хворобу очей стара людина не може бачити світу. Зараз світова і українська медицина можуть зробити багато, щоб повернути зір. Але лікувати очі, особливо пенсіонерам, ще так дорого! Часом навіть неможливо! Так сталося, що ми з дружиною втратили зір, але в обласній лікарні запевнили, що операція з відновлення буде успішною. Тоді нам на допомогу прийшли добрі люди. І сьогодні ми не можемо не сказати слів щирої подяки членам ОУН (б), керівникам КУН, які першими прийшли на допомогу – забезпечили оплату операції. Нам її зробили чудові майстри очної медицини в лікарні імені Мечнікова. Тепер ми бачимо світ, його гарні фарби, усміхнені обличчя і розумні літери. Ми носимо в своїх серцях велику вдячність шановним голові КУН О. Івченку, його заступнику В. Борейчуку та голові секретаріату партії С. Брацюню за їхню доброту, людяність і Господнє покликання. Нехай Всевишній береже їх!

Марія ІЛЬЧЕНКО, симпатик ОУН(б), КУН;
Григорій ІЛЬЧЕНКО, член ОУН(б) від 1941 року, член КУН від 1993 року, воїн ОУН-УПА.

КОРОТКО

ЧЕРНІГІВЩИНА

Чернігівські націоналісти взяли участь у толоці, що пройшла біля Максаківського монастиря у Менському районі. Разом з представниками громад Борзни, Мени, Холмів, Чернігова та селян з навколишніх сіл вони висадили майже 2 тисячі саджанців плодових, паркових та лісових порід дерев. Садівний матеріал надав місцевий лісгосп та мешканці прилеглих сіл.

Максаківський Спасо-Преображенський монастир розташований на лівому березі Десни біля с. Максаки. Перші згадки про нього датуються 1642 роком. Набув слави як культурний і духовний центр краю, в якому свого часу перебували син українського козацького сотника Данило Туптало (святитель Димитрій Ростовський), та жив після втечі з Туреччини константинопольський патріарх Серафим. Монастир витримав турецьку навалу, але не встояв від навали комуно-більшовицької влади, яка у 30-х роках розікрала майно та розігнала ченців, влаштувавши у приміщеннях храмів забій худоби та лупління шкір.

У 2005 році чернігівські націоналісти вперше побували у монастирі, де провели вишкільний табір. Разом із священиком УПЦ КП о. Марком вони провели роботу з облаштування території. А вже цього року, об'єднавшись в широку громаду, провели заходи з відродження духовної спадщини краю.

Прес-служба КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"У ФАРВАТЕРІ КРЕМЛЯ"

Міркуючи про бухарестську відмову Україні і Грузії щодо приєднання до ПДЧ, дивує позиція країн Західної Європи і особливо Франції. Через декілька місяців будемо відзначати не дуже симпатичну дату, пов'язану з містом Мюнхеном...

Чи не доведеться Парижу шукати ще одного де Голля, а Берліну – Аденауера?

В. ЗІНЧЕНКО,
м. Дніпродзержинськ

ПОШУК

ХТО ВІН, НЕВІДОМИЙ ГЕРОЙ?



Нещодавно до редакції часопису "Нація і держава" завітав голова районної організації КУН з Совєтського (Крим) Василь Шутяк. Він приніс з собою світлину з проханням розмістити її на шпальтах газети. За його словами, на ній зображений один із тисяч невідомих героїв УПА, які в буремні роки боролися за незалежну Україну. Ватажок районного осередку кримських конгресівців звертається до читачів "Нації і держави" з проханням уважно придивитися до світлини і відгукнутися тих, хто впізнає народного месника й надасть відповідну інформацію про нього.

Листи прохання надсилати на адресу:

Василь ШУТЯК,
Вул. Нова, 56,
с. Красногвардійське
Совєтського району
АРК

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЩО СВЯТКУЮТЬ 9 ТРАВНЯ

або Коли наступить День Визволення України?

Ця агресія не була спровокована урядом незалежної України, отже була незаконною і не відповідала міжнародним нормам свого часу. Внаслідок інтервенції більшовицької Росії проти УНР наприкінці 1918 р. Україна була окупована, і на її терені за рішенням ЦК РКП(б) (!) була утворена штучна нелегітимна структура – Українська Совєтська Соціалістична Республіка (УРСР), уряд якої виступав одним з ініціаторів створення СРСР. Оскільки сама УРСР та її уряд були утворені за рішенням ЦК РКП(б) та внаслідок вигнання законного уряду УНР, то всі закони УРСР з юридичної точки зору були і є недійсними, адже УРСР виконувала роль колоніальної адміністрації в Україні.

Поразка УНР та окупація України совєтською Росією стала початком нової української трагедії. Чого тільки не зазнала українська нація під совєтською окупацією! Це можна назвати одним містким словом – НИЩЕННЯ. Тотальне і безумовне. Україна пам'ятає винищення майже всієї української інтелігенції – цвіту нації в 30-х роках минулого століття. А Голодомор 1932–1933 рр. – найжахливіший злочин проти людяності! Його проводила саме та влада, яка в 1943–1944 рр. "освобождала" Україну. Внаслідок такого "освобождения" Україна зазнала ще одного Голодомору 1946–1947 рр., продовження геноциду в різних формах, складовою частиною якого був лінгвоцид – винищення української мови. Саме тому більша частина "освобождьонной" совєтами України і досі розмовляє мовою північних "братів", рідного ж слова не чути практично ніде. Ще один вислід "освобождения" – знищення канонічної Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ), що входила тоді до складу Польської Православної Церкви (ППЦ) і мала канонічну тяглість від Київської митрополії Константинопольського Патріархату – Української Церкви, що існувала до 1686 р. Совєтська влада "освободіла" Україну від Української ж Церкви, в тому числі і від її греко-католицької гілки, натомість місцеві храми заповнив створений Сталіним у вересні 1943 р. Московський патріархат, який не мав і не має канонічної правосильности на всій території України (яка завжди належала до Константинопольської церкви), і який був функціональною складовою совєтського режиму, що є канонічно неприпустимим для будь-якої Церкви. А український люд був знову на довгий час позбавлений свого духовного опертя – рідної Церкви, якій і досі, за великим рахунком, немає місця в своїй країні.



Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Очевидно, що будь-який психічно здоровий людині навіть із слабкими розумовими здібностями цілком під силу осягнути наслідки панування совєтів на нашій землі. Тим не менш, вже й "помаранчева" влада з маніакальною впертістю продовжує відзначати зміну окупаційного гітлерівського режиму на ще жахливіший – совєтський. Це є вкрай неприпустимим, бо є глумлінням над Україною, українською нацією, тими незліченими жертвами совєтського геноциду, які волають до нас, своїх нащадків, вимагаючи, нарешті, встановлення Правди та Історичної Справедливості. Переконаний, що всі порядні та чесні люди в Україні від імені героїв Крут та Базару, вояків армії УНР, що стояли до загину проти червоної більшовицької чуми, незлічених жертв голодоморів, що померли мученицькою смертю (між якими жінки та малі діти), українських поетів, письменників, науковців, митців, від яких "освобождали" Україну окупаційна совєтська влада, в'язнів, закатованих в совєтських тюрмах та концтаборах, членів та вояків ОУН-УПА, які майже всі віддали власне життя за Незалежність Батьківщини, мають вимагати від влади всіх рівнів припинення цього глуму і знущання над українською нацією, над здоровим глуздом та історією, яка дає свою відповідь нам, нащадкам тих страждених поколінь.

Тим не менш, незважаючи на незаперечність фактів, значна частина громадян України, здебільшого за інерцією та не вникаючи в суть проблеми, продовжує вважати 9 травня "праздніком", а совєтський режим з його злочинною армією "освободітелямі". Та далеко не завжди Правда є на боці більшости. Тим більш є сенс сказати цим ошуканим людям: розберіться, звичайна логіка та неупередженість неодмінно приведуть вас до належної відповіді. Саме до них звернені слова зі Святого Письма "пізнайте істину, і Істина зробить вас вільними".

Слід також однозначно вимагати припинення використання державних та комунальних коштів для проведення заходів, пов'язаних з більшовицькими "празднікамі". Зацікавлені політичні сили, ветерани совєтської армії, НКВС тощо і так відзначать цей день. Кошти ж з бюджетів усіх рівнів варто, замість такої ганьби, віддати бідним, інвалідам, хворим, неповносправним. Хіба в країні розв'язані всі важкі соціальні проблеми?

Звичайно, найскладнішою в цьому сенсі є проблема ветеранів совєтської армії, вже літніх людей, більшість з яких й зараз щиро вірить в "освободітельную" місію цієї армії, а отже, й влади, інструментом якої вона була. Для багатьох участь у цій війні стала сенсом всього життя. Слід зрозуміти цих людей, їм (та багатьом їхнім нащадкам) вкрай важко і боляче сприймати те, про що, зокрема, йдеться в цьому дописі. Але історія – невблаганна річ, вона послуговується не емоціями, а науково доведеними фактами та висновками. Кому і коли совєтська влада та її вислід – совєтська армія принесла свободу і незалежність? В кращому разі була заміна одного поневолення іншим. Чи здатний більшовизм як доктрина та практика дати комунебудь і коли-небудь свободу? Чи можуть принести свободу, власне, раби, адже де-факто рабами більшовицького режиму були військові цієї армії та мешканці великої катівні під назвою СРСР? Практично усюди, куди приходила ця влада та її армія, вони приносили море страждань, крові та гори трупів. Ветерани совєтської армії, перш за все ті, хто безпосередньо брав участь у бойових діях проти гітлерівців, – ще однієї чуми XX сторіччя, а також і ті, хто брав участь у т. зв. "заградотрядах", охороняв під час війни совєтські концтабори, придушував антисовєтські національно-визвольні рухи країн Балтії, України, Білорусі, а згодом країн т. зв. "соцтабору" – НДР, Угорщини, колишньої Чехословаччини тощо, осягніть, нарешті, те, що відбувалося в ті часи, станьте на бік Правди! Таке варто зробити в будь-якому віці. Станьте, нарешті, на бік України – нашої Батьківщини, а не Совєтського Союзу, інтереси яких завжди були діаметрально протилежні.

Немає жодних сумнівів, що Україна, як усі цивілізовані країни Європи, має на державному рівні відзначати 8 травня – день закінчення Другої світової війни на континенті. Це має бути не день парадів та феєрверків, а Всеукраїнський День Жалоби і Скорботи, адже ця страшна війна забрала десятки мільйонів, зокрема й українських життів, і це стало можливим передусім завдяки двом людожерним режимам – більшовицькому та гітлерівському. Це має бути День Пам'яті і День Очищення, в тому числі і від совєтської скверни, яка ще й досі присутня в Україні. Цей день має бути уроком для майбутніх поколінь української нації. А день 9 травня слід, безумовно, скасувати, адже, по-перше, війна в Європі скінчилася саме 8 травня, а по-друге, внаслідок цієї війни Україна знову опинилася в складі СРСР, де тривав геноцид української нації. То про яку перемогу йдеться?

Але ж таки йдеться. Про ту саму "побєду", і це є прямим свідченням того, що Україна ще не є вільною, адже значна частина нації й досі закута в кайдани совєтських міфів, кайдани духовні, які не дають нації випростатися, повноцінно стати на ноги. Саме духовне поневолення і є основною причиною всіх тих різноманітних криз, від яких потерпає Україна. День Визволення України, справжнього Визволення, ще попереду, адже не може бути так, щоб Правда так довго лишалась на узбіччі українського життя. Зробити її набутком всієї української нації і є головним завданням усіх тих, хто називає себе націоналістами і патріотами, просто чесними і порядними людьми.

Євген ЛЕВІН, КУН, "Просвіта", м. Харків

Закінчення. Початок на 1-й стор.

НЕПОЄДНАНІ НІ ЗЕМЛЕЮ, НІ МОВОЮ, НІ КРОВ'Ю

Про телепроект "Великі українці"

Володимир КЛИМ-ГРАБНИЦЬКИЙ

Українці дочекалися продовження ганебного за критеріями відбору "непоєднання ні землею, ні мовою, ні кров'ю" телепроекту Савіка Шустера "Великі українці".

Вразила "сотня" "ВЕЛИКИХ УКРАЇНЦІВ" не лише "Невідомим солдатом" під №100, а й іншими "рейтинговими номерами", як "генерал Ватутін", котрий поклав десятки тисяч українців на берегах Дніпра-Славути, але "втрафив" людожеру-Сталіну, вступивши до Киева 6 листопада 1943 року, проте за кілька місяців отримав смертельне поранення в українських лісах від рук вояків УПА...

Далі Стаханов, який "свої" показові "рекорди" творив у тепличних умовах при обслуговуванні десятків інших гірників, а тоді вимушено погодився на зміну власного імени, бо газета "Правда" "нє могла ошібіцца"...

Потім "лічно" Леонід Брежнєв, який продовжив "дело Сталіна" із зросійщення України.

Ще вище видатний російський письменник Михаїл Булгаков, який нічим добрим не доклався до "української справи", а тоді Володимир Щербицький – вірний слуга Москви... Згадаймо лише першотравневу демонстрацію українських дітей під чорнобильською радіацією на Хрещатику в 1986 році...

Є в переліку і нинішній бутафорний комуніст-ленінець Петро Симоненко, якого за 10–20 років українська молодь навіть і не згадає...

Чомусь немає всесвітньо відомих Сергія Лифаря, Сергія Параджанова, а також патріота України, полковника Андрія Мельника та багатьох інших українців.

Є член ОУН поетеса Олена Теліга (розстріляна фашистами у Бабиному Яру в лютому 1942 року), але немає іншого члена ОУН Олега Ольжича, закатованого фашистами в концтаборі в 1944 році...

Майже поруч під №42 партизан-генерал Сидір Ковпак і під №40 засновник УВО і ОУН полковник Євген Коновалець, вбитий "пекельною машиною" НКВС у травні 1938 року. Під №27 актор з Білорусі Леонід Биков і під №26 Симон Петлюра – Великий Отаман України, застрелений московським агентом у травні 1926 року в Парижі.

Не віриться, що, на диво, немає Кагановича, але є Ульянов-Ленін під №23 !?...

Трохи вище під №21 Юлія Тимошенко, і під №20 Віктор Ющенко...

Під №12 Герой України генерал Роман Шухевич, і під №11 Великий Гетьман Іван Мазепа.

А далі в алфавітному порядку фінальна "ДЕСЯТКА" – відомий кардіо-хірург Микола Амосов, лідер ОУН Степан Бандера, футбольний тренер Валерій Лобановський, мандрівний філософ Григорій Сковорода, стовпи українства – Тарас Шевченко, Леся Українка, Іван Франко, Богдан Хмельницький, Вячеслав Чорновіл і київський князь Ярослав Мудрий.

Маємо тішитися, що до "ДЕСЯТКИ" при недолугих критеріях відбору від Савіка Шустера в основному потрапили дійсно "ВЕЛИКІ УКРАЇНЦІ"...

Не дивуюся в списку фіналістів громадянинові України, видатному росіянинові Миколі Амосову, який в 1991 році активно агітував росіян голосувати за Незалежність України... Але дивуюся наявності видатного футбольного тренера Валерія Лобановського, який публічно виступав проти повернення до української мови, стверджуючи, що "украінскій язик проіграл соревнованіє рускому"...

"Маємо те, що маємо"?... Потребуємо чіткої Української Національної Ідеї.

м. Вижниця, Чернівецька область

Однією з проблем наших непевних часів є "партійність" нашої влади. На ті чи інші керівні посади як у Києві, так і на місцях призначаються переважно не кваліфіковані спеціалісти, а люди, особисто віддані конкретним чиновникам, або ж делеговані на ці посади тією чи іншою партією.

Так було за кучмівського режиму, те саме спостерігаємо і за часів новітніх – періоду урядування Януковича, а тепер і Тимошенко.

Один із численних прикладів "корпоративного" підходу до кадрових питань – звільнення М. Пшевлоцького з посади начальника Головного управління земельних ресурсів Львівської області.

Подібні приклади є і на Буковині. Нещодавно Блок національних сил Буковини, до якого входить Чернівецька обласна організація КУН, оприлюднила заяву, адресовану керівникам держави та ЗМІ.

КАДРОВІ РЕЛІКТИ НА БУКОВИНІ

У заяві, зокрема, йдеться про те, що нинішні керівники місцевої влади призначають на керівні посади людей не за професійними ознаками.

Зокрема, говориться в заяві, пан Крайс, не маючи ніякого відношення до комунального господарства, став керувати "Чернівціводоканалом". Чернівецьким аеропортом керує людина, яка за професійно-кваліфікаційними характеристиками не відповідає діючим нормативно-правовим інструкціям, не має відповідної освіти і практики роботи в авіаційній галузі.

Повідомляється також, що начальником служби автомобільних доріг у Чернівецькій області призначається пан Мунтян, який не має ніякого відношення до галузі.

"Яким чином, – говориться у заяві, – Головним управлінням регіонального розвитку, архітектури та інфраструктури має керувати пан Лієв, який хизується тим, що "не знает слов украинского гимна", "на моем столе не лежит "Кобзарь", "не осознает "подвиг" ОУН-УПА", "слабо знает правду о голодоморе", його "кровь красная, а не желто-голубая". Це той пан, який стримував помаранчевий поїзд на перешийку до Криму. Коли псували автомобілі і били українських хлопців, пан Лієв перекопував кримський перешийок, символічно відділяючи Крим від України. Під його керівництвом було побито українських студентів, які вимагали повернення чорноморського маяка Україні".

У заяві також йдеться про те, що нещодавно керівником обласної друкарні влада намагалася призначити непрофесіонала, ортодоксального комуніста Черненка. Трудовий колектив активно протидіяв неправомірним діям, та при підтримці БНСБ не допустив такого призначення.

"Цей перелік, на жаль, ще довго можна продовжувати. – говориться у заяві. – Тасується кадрова колода із найближчого оточення до керівництва області та міста Чернівців, переважно з колишнього компартійно-комсомольського минулого".

У заяві ставиться питання: чому не призначаються фахівці, люди без комплексу меншовартості, з баченням європейської перспективи України, люди, які знають і можуть будувати незалежну самостійну багату та самодостатню державу? Адже на Буковині є дуже широкий кадровий резерв спеціалістів у різних галузях народного господарства серед членства та прихильників Блоку Національних Сил Буковини.

У заяві говориться про те, що Блок Національних Сил Буковини залишає за собою право вдаватися до різноманітних форм протестів, які не суперечать Конституції та чинному законодавству України.

КУН У ДІЇ

ЗАМІСТЬ АВТОЗАПРАВКИ – СКВЕР

Конгрес Українських Націоналістів відстоює інтереси киян

У День довкілля члени Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів узяли участь у толоці із упорядкування скверу між вулицями Резервною і Вишгородською (Куренівка), навпроти меморіального будинку Тараса Шевченка "Хата на Пріорці". Акція відбулася у рамках Весняної толоки з озеленення та благоустрою, що проходить в Україні відповідно до Указу глави держави.

Конгресівці не вперше приходять на допомогу мешканцям цього мікрорайону, які борються проти забудови скверу. Колись тут, за словами місцевого мешканця Миколи Хомича, росли півсотні сорокап'ятирічних дерев. Їх поспіхом зрізали та вивезли, а землю віддали під будівництво автозаправки, виставили огорожу. Звичайно ж, у мешканців будинків ніхто дозволу не питав, а вони на громадських слуханнях висловили своє категоричне "Ні!". У цьому їх підтримали київські націоналісти. Було жорстке протистояння із забудовниками. Як результат – прокуратура все ж оскаржила продаж цієї землі під будівництво АЗС. Перемога це чи невелике переведення подиху – покаже час. А поки що люди вирішили озеленити ділянку. Учасники толоки зібрали сміття, висадили в сквері саджанці кленів, дубів, сосен, липи. Багато хто з киян прийшов з дітьми, які з великим задоволенням узяли участь у благоустрої території.



Після толоки її учасники відвідали "Тарасову хату". Невеличка експозиція передає атмосферу двох останніх тижнів перебування поета у Києві в серпні 1859 року, береже спогади про українського генія.

Тут же заступник голови Київської МО КУН Юрій Шепетюк, адміністрація комплексу та активісти місцевої громади обговорили плани подальшої координації дій для захисту і збереження скверу.

Вл. інформація

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

ПРАВДА ЖИТТЯ

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

У приміщенні Національної Спілки письменників України пройшла презентація книги в'язня соловецьких концтаборів Семена Підгайного, до якої увійшли твори "Українська інтелігенція на Соловках" та "Недостріляні" (в 2 частинах). Це перевидання праці відомого борця за волю побачило світ завдяки видавничому дому "Києво-Могилянська Академія".

Виступаючи на вечорі Іван Драч, Лесь Танюк, Володимир Панченко, Богдан Горинь, Євген Пронюк, Євген Сверстюк, Василь Овсієнко, Олександр Шугай, Микола Клименко, Гриць Гайовий наголошували на неперехідному значенні цієї визначної праці, кожна сторінка якої дихає трагічною добою сталінського режиму, відтворює героїчний дух справжніх патріотів України, яких не зламали жорстокі тортури.

Праця Семена Підгайного – одне з видань, що увійшли до так званої хвилі реабілітованих книг, наповнених достовірними фактами і правдивими розповідями про головних персонажів. Читаючи її, відкриваємо для себе чимало особистостей, котрі належали до цвіту української інтелігенції. Серед них – не тільки письменники і митці, а й видатні вчені, академіки, священики, про яких треба розповідати сучасному поколінню, відкривати перед нашою молоддю історичну правду життя, щоб вона робила належні висновки з страшних і трагічних уроків.

Варто зауважити, що ми є в боргу перед відомими особистостями. Тому дослідники мають вивчати долю кожного, хто загинув на Соловках, простежити їхній вплив на становлення і творчість сучасних письменників.

З іншого боку, "Українська інтелігенція на Соловках" та "Недостріляні" не тільки відображають історичні події з життя українців, зокрема тих, хто становив значну частину бранців етапу, що тоді був відправлений в Сандармох і там знищені більшовицьким режимом, а й спонукають до дій, продовження пошуків могил невинно убієнних.

А ще книга Семена Підгайного, актуальність якої сьогодні важко переоцінити, – своєрідний подзвін, котрий не повинен змовкати, а має кликати пам'ять живих, застерігати від повторення подібного жахіття в майбутньому.

ПАМ'ЯТЬ

ГЕРОЙСЬКИЙ ЧИН ЗДОВБИЦІ

І. СОЛТИС
голова Здолбунівської РО КУН

У селі Здовбиці на Рівненщині відбулась акція, присвячена 64-й річниці бою Здовбицької теренової сотні з військами НКВС 22.03.1944 р (на сорок святих). У Михайлівському храмі УПЦ КП була відслужена панахида по вояках ОУН-УПА, загиблих у нерівному бою з чужинцями. На місці бою в урочищі "Микитові рови" учні місцевої загальноосвітньої школи I–III ступеня провели спортивно-патріотичне змагання. Пізніше священик УПЦ КП Віктор Власюк здійснив освячення меморіальної дошки, виготовленої на кошти сільської ради і встановленої на символічній могилі. В акції взяли участь: політичні партії КУН, НСПУ, УНП, громадська організація "Просвіта", громада села, учні школи, учителі з директором, гості. Виступили голова райдержадміністрації М. Кінах, екс-голова облдержадміністрації В. Червоній, голова районної організації КУН І. Солтис, котрий наголосив: "...бій виграли більшовики, але не перемогли. Багато хто говорить про трагедію, але трагедія – це Чорнобиль, Голодомор, це безкоштовна кріпацько-колгоспна праця на чужинську націю, а тут був бій вояків УПА з ворогами нашого народу, де загинули не тільки вояки ОУН-УПА, наші з вами рідні і близькі, а й вороги наші. А от у селі Нова Мощаниця того ж дня, 22 березня 1944 р., загинуло більше 100 осіб, переважно діти і люди похилого віку, а ворог не отримав по заслузі. Це і є трагедія. Я пишаюся, що я є здовбичанин, що мої близькі загинули із зброєю в руках в обороні свого українського племені. Слава Україні! Героям Слава!"



Під час акції у Здовбиці

БУДЕ ПАМ'ЯТНИК "МАРКУ БОЄСЛАВУ"

Р. САЛИГА, голова секретаріату
Івано-Франківської ОО КУН

У селі Боднарові Калуського району на Івано-Франківщині відбулися заходи з ушанування дня народження Михайла Дяченка "Марка Боєслава" – крайового керівника пропаганди ОУН. В урочистостях узяли участь станиці Братства ОУН-УПА Калуського, Галицького районів та міста Івано-Франківська, провід ОО КУН та проводи КУН Калуського району і міста Калуша.

У виконанні аматорів художньої самодіяльності лунали пісні на слова "Марка Боєслава" та його вірші. Із палкими промовами виступили Голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА М. Зеленчук, голова ОО КУН Б. Борович, голова Братства ОУН-УПА Карпатського краю Ф. Володимирський, голова Калуської РДА член Конгресу Іван Живачівський, голова Калуської РО КУН Олег Кушлик, голова Братства ОУН-УПА Галицького району Микола Яцків та багато інших. Усі виступаючі висловлювали впевненість, що справа, за яку віддав своє життя Марко Боєслав, живе і перемагає. Щирі слова подяки лунали у виступах школярів місцевої школи.

Односельці і гості висловили надію і впевненість, що пам'ятник "Марку Боєславу" таки буде незабаром відкритий на його малій батьківщині і юнь Боднарова завжди нестиме квіти і свої думки до нього, звіряти з патріотом свої надії і сподівання.

ДЗВОНИ ЧОРНОБИЛЯ

"УКРАЇНСЬКА АТЛАНТИДА":
там, де зупинився час



З 1986 року із чорнобильської "зони відчуження" було евакуйовано понад 9 тис. місцевих мешканців. Близько 1200 з них повернулося ще в тому ж році: ніякі солдати та колючі дроти не змогли зупинити одиноких безстрашних дідусів і бабусь, що верталися у рідну хату. Влада не надала їм належного житла, землі та умов проживання – але навіть якби й надала, гадаю, багато із них все одно повернулися б сюди, адже їхній втрачений дім саме тут, в "Українській Атлантиді".

...І знов стара до хати
Чимдуж чимчикувала,

Де бусол і криниця,
Де кіт її й корова,
І де усе, що сниться,
Без слова, лихослова.

Пройшла усі сторожі,
Минула всі обвали,
Палали її рожі,
Як півні-генерали.

І. Драч "Чорнобильська мадонна".

Станом на 2007 р. кількість офіційно зареєстрованих самопоселенців складала 314 осіб.



З кожним роком їхня кількість скорочується, адже середній вік цих людей становить 63 роки. Більшість з них виглядають і почуваються не гірше за своїх однолітків в інших українських містах і селах – стільки довелося пережити цим людям, що тепер ніяка радіація їх не бере...

З 80 населених пунктів "зони відчуження" люди проживають щонайменше в 11 – це селища Іллінці, Залісся, Куповане, Ладижичі, Новошепеличі, Опачині, Оташев, Паришів, Чорнобиль, Рудня Іллінецька, Теремці. Якщо агонізуюча радянська влада вже не могла протистояти цим людям і просто вдавала, ніби їх не існує, то новітня українська влада навіть створила для них у 1992 році Адміністрацію зони відчуження. Самоселам доставляють пошту та пенсію, двічі на тиждень приїжджає автомагазин з продуктами, раз на два тижні надається автобус для поїздок в райцентри поза межами зони. Нещодавно їм дозволили прописатися у своїх оселях, в будинки провели електрику, а в деяких навіть встановили телефони.

Люди харчуються переважно тим, що вирощують на своїх городах, також розводять птахів, корів і свиней, ловлять рибу і полюють. Овочі, молоко, риба, мед, якими харчуються мешканці "зони" і які нерідко також потрапляють на ринки Києва та інших міст області, містять в кілька разів більше радіонуклідів за гранично допустимі норми. Найбільш радіоактивно забруднені гриби і ягоди, що ростуть у лісах зони.

Незважаючи на присутність внутрішніх військ, у зоні дотепер процвітає мародерство (переважно шукають і здають металобрухт), браконьєрство, затишно почуваються тут і наркоторговці та наркомани, які вирощують в покинутих селах коноплі.

У зоні дотепер процвітає мародерство, браконьєрство, затишно почуваються тут і наркоторговці та наркомани.

Рятує унікальні предмети побуту українського Полісся на Чорнобильщині від мародерів етнографічна експедиція Ростислава Омеляшка, з якою мандрує "зоною" поетеса Ліна Костенко. Дослідники називають цю землю "Українською Атлантидою". Експедиція зібрала тисячі експонатів: ікони, стародруки, зразки ткацтва, одяг, бондарні та гончарні вироби, меблі та ін. Проводяться у Чорнобилі і археологічні розкопки городища XI–XII століть.

У так званій "другій зоні", "зоні обов'язкового відселення", за даними організації "Союз Чорнобиль Україна" живуть близько 800 родин. На відміну від першої 30-ти кілометрової зони відчуження, серед них є не тільки пенсіонери, а й молоді люди і діти, які відвідують місцеві школи. Села цієї категорії перебувають у найбільш невигідному становищі порівняно із "першою" та "третьою" зонами. Першій зоні приділяється найбільша увага з боку влади: тому там є адміністрація, міліція, пожежники, ведеться господарська діяльність, ремонтують дороги. У третій зоні, яку офіційно визнано придатною для життя ("зона гарантованого добровільного відселення") також ведеться господарська діяльність: будуються нові школи, ведеться газ. А в другій зоні забороняється проживання людей, ведення сільськогосподарської діяльності, будівництво, випас худоби, лісорозробки, тому й підтримка цих сіл з боку держави є мінімальною. Хоча й сюди раз на місяць приїжджають лікарі з районних центрів, щороку із Києва приїжджають спеціалісти, які роблять людям рентген, визначаючи рівень радіації в організмі. Радіація найбільше вражає дітей – в місцевих школах заледве знайдеться бодай одна дитина, яку б лікарі визнали здоровою. Незважаючи на це, люди тут народжують дітей і навіть приїжджають сюди з Вінницької та Хмельницької областей – в пошуках кращих земель, де займаються фермерством та відкривають лісопильні.

Держава не спромоглася ні закрити "зону" для проживання, браконьєрства і торгівлі продуктами з підвищеним рівнем радіоактивності, ані хоча б запропонувати якусь програму з розвитку і очищення цих земель.

Найбільш розвинені та активні села вимагають для себе статусу "третьої зони". Так мешканці села Великоозеряни, що на Рівненщині, де проживає 1200 осіб, серед яких 320 дітей, в 2004 р. домоглися зміни статусу села з "другої" на "третю" зону.

З моменту Чорнобильської трагедії минуло 22 роки, але проблеми зони поки лишаються нерозв'язаними. Ні "Укриття-2" над реактором, ані заводу з переробки радіоактивних відходів, будівництво яких було заплановано ще у 2000 році, досі не побудовано. Держава не спромоглася ні закрити "зону" для проживання, браконьєрства і торгівлі продуктами з підвищеним рівнем радіоактивності, ані хоча б запропонувати якусь програму з розвитку і очищення цих земель. Поселенцям лише дозволили сяк-так пристосуватися до екстремальних умов виживання. Для прикладу, в сусідній Білорусі у три радіоактивно заражених райони на кордоні з Україною було зроблено величезні грошові вливання, створено "радіологічно-екологічний національний парк" і особливу економічну зону. Білоруські землі хоч і повільно, але відроджуються. Зараз кількість населення, що там проживає, становить близько половини від тієї кількості, що була до 1986 року.



Яким шляхом піде Україна? Чи житимуть у майбутньому люди у "зоні відчуження" після того, як не стане останніх місцевих жителів, вірних своїй землі? Чи ці землі навіки залишаться "радіологічно-екологічним національним парком", де процвітає злочинність? Ціна питання – мільярди доларів, але нам повинно вистачити здорового глузду вирішити його на користь життя та здоров'я, адже ми всі, жителі України, рівні перед загрозою Чорнобиля.

Підготувала
Інна ВОЛОСЕВИЧ,
"Нація і держава"



ЖИТТЯ ПРОЖИТИ...

ДОЛЯ І НЕДОЛЯ АНДРІЯ ЧАБАНА

Інвалід війни 2 групи, воїн УПА Андрій Чабан має один костюм і єдиний за 30 років капелюх. Не тому, що злидні обсіли, а тому, що керується власним баченням цінностей у цьому житті. 1992 року він у патріотичному пориві подарував Національному банкові України свою колекцію золотих монет вартістю 100 тисяч карбованців. Після цього газета "Вечірній Київ" назвала романтика-мецената першим спонсором української армії, адже віддав скарб на потреби новонароджуваного війська вистражданої незалежної України. Одначе патріот досі залишається незаслужено обійденим увагою суспільства.

Юлія МИРОНЧУК

Де ви, наймодерніші режисери? У яких світах блукаєте у пошуках сюжетів ви, українські романісти, майстри детективів? Завітайте до славного міста Василькова на Київщині, знайдіть 82-річного Андрія Чабана, розпитайте про його життя – і слухайте, слухайте. Таких карколомних сюжетів, котрі довелося пережити на віку Андрієві Чабану, – не вигадає жодна уява, окрім Господньої. Можливо, настільки звивистий життєвий шлях дістався цій особистості через природжену жагу до незвичного. Все описане нижче – лише до неможливості скорочена версія перенасиченого зигзагами життя нашого героя.

Як привела життєва стежка його, селянського сина з багатодітної родини села Стайків Кагарлицького району на Київщині, до лав українських повстанців? Побував і в підпасках, і в погонщиках. Спочатку все складалося традиційно: 7 класів Стайківської середньої школи, 11 класів вечірньої школи у Василькові, перше професійне посвідчення – радіотехнічне. На його пам'яті – колективізація, Голодомор, який забрав навіки чотирьох братів і сестер. Далі – війна. 15-річним підлітком Андрій Чабан потрапив до полкової розвідки. Під час лубенського прориву отримав перше і важке поранення, що принесло прикру інвалідність, позбавивши щастя батьківства. На додачу – опинився у полоні (німці тричі ловили спритного українця, нещадно катували, та щоразу він знаходив способи утекти з неволі). Меткий був. Першого разу втік до партизанів 1942 року. До кінця війни встиг "досхочу" повоювати з фашистами, побувати на примусових роботах у Східній Пруссії, Польщі... Одне слово, побачив, як живуть інші народи, міг порівняти з радянським "раєм". Мав нагороди – медаль "За відвагу", орден Слави 3 ступеня, медалі "За перемогу над Німеччиною", "За взяття Кенігсберга" (1947 року нагороди відібрали після суду над "бандерівцем" та так і не повернули).

Після другого поранення Чабана взяли працювати до комендатури. Звідси, напевно, й розпочалася інша його життєва стежка – поборника вільної України. Одного разу чоловік побачив ешелон українських дівчат, які поверталися з німецького рабства. То були переважно "західнячки". З однією з них – Анною Гринів зазнайомився. Її дещо пожовкле фото досі береже серед найцінніших своїх реліквій. Анна багато на що відкрила очі молодому чоловікові та розповіла про свого брата – вояка УПА. Того ж дня сміливець викрав бланк у радянській комендатурі, підробив необхідні для дівчини документи і відпустив її "на волю". А через день став свідком енкаведистського злочину: усіх дівчат з того ешелону розстріляли. Цей факт остаточно утвердив Андрія Чабана у його бажанні служити незалежній Україні. Тож правдами й неправдами вирішив пробиратися на Захід України, у бік Калуша, маючи на меті насамперед відшукати Анну Гринів. Дівчини так і не знайшов, натомість потрапив до лав підпільників УПА. Майже два роки виконував різні доручення повстанців: ремонтував зброю, працював у підпільній поліграфічній майстерні, аж доки не натрапив на чекістську провокацію. І хоча довести його причетність до УПА не вдалося, та на сім з половиною років Андрій Чабан опинився у радянських концтаборах Мордовії, Комі, Ямало-Ненецького округу "за зберігання зброї". А повернувшись із неволі, він фактично все життя вимушений був змінювати місце роботи та проживання – звідусіль – ледве талановитий, вдатний майстер на всі руки піднімався на щабель вище від рівня простого "трудівника" – його змушували писати заяви за власним бажанням. Вражає самий лише перелік спеціальностей та місць роботи, що їх довелося змінити цьому чоловікові упродовж життя: столяр у Києві, майстер кіноремонтного пункту у Васильків, керівник телеательє, старший лаборант Васильківського заводу холодильників, робітник заводу "Електропобутприлад", майстер у ювелірній майстерні побуткомбінату Василькова, лаборант контрольно-вимірювальних приладів у селі Віта-Поштовій під Києвом, працівник радгоспу "Чабанівський", звідки пішов на пенсію. Втім, головні таланти і унікальні здібності Андрія Чабана лежать у творчій площині: ще з дитинства він самотужки навчився різьбі по дереву, багатьом ювелірним премудрощам, навіть у дечому розкрив таємниці античних майстрів. Наприклад, йому вдалося з одного шматка срібла викувати за допомогою звичайного молотка вишукану вазу. Чимало його творінь потрапили до приватних колекцій в Україні, Франції, Канаді тощо.

Найбільшим святом свого життя Андрій Чабан вважає проголошення незалежности України. З таким захопленням згадує той час, ніби птах згадує про вільний політ у синьому небесному просторі. Одразу ж включився до активної дії. Матеріально допомагав голодуючим студентам на Майдані. Разом з Левком Лук'яненком брав участь у створенні УРП, 20 тисяч радянських рублів перевів з власного рахунку на рахунок новоутворюваного Київського Братства УПА, членом якого став одразу ж. Хоча згодом через непорозуміння Андрію Чабану довелося піти з цієї організації. Згадує часи, коли світлої пам'яті Слава Стецько вперше, ще конспіративно, приїздила до України і зупинялася в його оселі. Тоді ж брав активну участь у створенні партії Конгрес Українських Націоналістів.

Нині Андрій Чабан разом з дружиною Ганною Петрівною живе у тому ж таки Василькові. Страждає на гіпертонію. І хоча він інвалід війни та ветеран, ніхто ніколи зі святами його не вітає. 2000 року, коли вийшов президентський указ про нагородження інвалідів війни орденами Богдана Хмельницького, його теж обійшли. Ніби і немає такої людини. Прикро, але і пошани з боку патріотичного українства Андрій Чабан також не має, хоча всім серцем прагне побачити побратимів з київської кошової управи Всеукраїнського братства воїнів УПА імени Романа Шухевича.

Цій неординарній людині на схилі літ хочеться не так вже й багато: уваги та поваги від співвітчизників та влади. Тим більше, що заслуговує на це усім своїм бурхливим життям, сповненим любови до рідної землі – України.

ВІТАЄМО!

МНОГАЯ ЛІТА!

Вічний поклик отчого краю

Ілько КОЛОДІЙ, журналіст

Ось уже 93-я весна квітує у гарячому патріотичному серці колишнього дивізійника, а нині жителя Великої Британії Петра Кіщука. Ця весна і розважлива, і неспокійна водночас. Розважлива, бо що там казати, 93 – вік солідний, розмірений. У всьому потребує виваженості і холодного розуму. А неспокійна... Та де ж узятися тому спокоєві, коли чоловік з ранку до вечора думає-гадає, чи дозволить йому здоров'я неблизьку мандрівку на правітцівські терени його рідної України цього року знову.



Вперше після довгої розлуки він прибув додому з Великої Британії у 1992 році. Приїхав на святкування 50-ліття УПА. З тих пір кожного літа навідується в рідні краї. Виявляється, тут з'явилося чимало справ для чоловіка, який довгі десятиліття знаходився у вимушеній еміграції, але щодня снив рідною домівкою, українським повітрям, переживав за гірку долю родаків під совітським тоталітарним режимом.

Прикро було на душі й від того, що, незважаючи на винятковий героїзм і самопожертву, у 40-х роках українським воякам, як і на початку XX століття січовим стрільцям, не вдалося здобути незалежности для України. І все ж гору брала віра у кращі часи. Адже поразка була лишень матеріяльною, але не моральною. Безперервність боротьби на матірній землі втішала, і це надихало Петра Кіщука не стояти осторонь політичної і громадянської діяльности на чужині.

Активна патріотична справа почалася ще в таборах Ріміні в Італії. Інтерновані дивізійники швидко налагодили в тих нелегких умовах громадське, релігійне життя, видання українських часописів, роботу мистецьких гуртків...

Через два роки полонених перевозять до Англії, згодом звільняють з таборів і дають дозвіл на вільне поселення. Колишні вояки об'єднуються для активної праці, основна мета якої – боротьба з московсько-більшовицькою комуною за відновлення самостійної України. У 1949 році створюється потужна організація – Об'єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії. Від цього моменту колишній поручник Петро Кіщук як член Головної Управи взявся до подвижницької роботи.

Очевидно, що і його боротьба та праця не були даремними, якщо Україна стала незалежною у 1991 році.

Так, це була невимовна радість і щастя для Петра Кіщука. І непогамовне бажання прислужитися рідному народові, рідній державі. Його поміч стає різнобічною, вона лежить у різних ділянках життя – суспільно-політичного, соціального, освітнього...

Петро Кіщук народився 13 квітня. Ніби й небагато начебто число, але він не нарікає на долю, він безмежно щасливий, бо дожив до того часу, коли Україна стала незалежною.

З роси й води Вам, сивочолий патріоте!

На світлині: П. КІЩУК з головою КУН О. ІВЧЕНКОМ.

ДОПОМОЖІТЬ ЗВЕСТИ ХРАМ БОЖИЙ!

Юрій СКОТАР

Шановна редакціє! Народився я 1946 року на Уралі (батьки евакуйовані з Харкова). У родині збереглося лише три книги українською мовою ("Вибране" Т. Шевченка, "Енеїда" І. Котляревського, "Повія" П. Мирного), які стали моїми підручниками з вивчення рідної мови. Незрозумілі слова перекладав мені батько, хоча й казав інколи: "зачем тебе єто надо, украінска мова умерла". Наша родина, як і всі українці на Уралі, окрім старенької, спілкувалась російською. Та я вперто хотів знати мову свого народу і відверто про це говорив.

У 70-х роках минулого століття довелося жити у Кривому Розі, де також панувала російська. Щоправда, книжкові магазини були заповнені переважно українськими книгами, як і бібліотеки. Завдяки цьому я поступово вдосконалював свої знання попри те, що практики спілкування рідною мовою не мав і не маю досі. 1993 року я повернувся в Україну, до міста Миколаєва. Ось уже 15 років живу, здавалося б, у незалежній державі. Та знову халепа: не бачу нічого українського! Вся друкована продукція за невеликим винятком – тільки російською. Кіно, радіо, більшість телеканалів – також. Таке враження, буцімто живеш в Росії. Так, тут чимало росіян, яких ще у 70–80-х роках привезли на будівництво глиноземного та суднобудівного заводів. Але ж українців – більшість! Прикро, що переважна більшість українців залишаються далекими від української національної ідеї. Їх цілком влаштовує російська мова, Янукович і дружба з "братнім" російським урядом...

Приводом для цього листа стало ось що. З'явився у Корабельному районі міста Миколаєва маленький острівець українськости – православна церква Святих Апостолів Петра і Павла Київського Патріархату. Міститься вона у будинку барачного типу, де колись була їдальня. Молодий священик отець Іван докладає величезних зусиль, аби побудувати справжній храм. Але того, що збирають парафіяни, не вистачає. Вже рік справа зупинилася на фундаменті. Закупили ракушняк, але за зиму його трохи розікрали. Немає коштів на цемент, на пристойну зарплату будівельникам.

Сам я не часто відвідую церкву, бо ще працюю. А дружина моя, до речі, росіянка, регулярно відвідує богослужіння і розповідає, як бідкається отець Іван, що всі установи, до яких звертався, відмовляють у фінансовій допомозі, бо церква не під Московським патріархатом.

З 2006 року я передплачую часопис КУН "Нація і держава" – відтоді як він потрапив мені до рук у Трускавці. Тому маю величезне прохання до всіх, хто небайдужий до відродження українськости у зросійщених областях України: всім миром допоможіть добудувати український православний храм у Корабельному районі міста Миколаєва!!!

Кошти можна перераховувати на адресу:

Отцю Дідуху Івану, вул. Тернопільська, 6, церква Святих Апостолів Петра і Павла, місто Миколаїв, 54051. (тел. 80512637400). Або на розрахунковий рахунок 26003301433342 у Корабельному відділенні Промінвестбанку м. Миколаєва (МФО 326438), індивідуальний код – 26030004.

Дуже хотілося б, щоб у західних областях України знайшлася бригада фахових будівельників, котрі не женуться за великими грошима, а з Божою молитвою і невеликим заробітком допомогли б добудувати храм Господній у місті Миколаєві.

Відгукніться, брати-українці!

СВАВОЛЯ МАЄ БУТИ ЗУПИНЕНА!

Всеукраїнське товариство політв'язнів та репресованих відстоює свої законні права від рейдерів та київських чиновників

"Рейдерський напад та пограбування офісу Всеукраїнського товариства політв'язнів та репресованих". У прес-конференції під такою назвою, яка відбулася в агентстві "Інтерфакс", взяли участь: Євген Пронюк, *голова Всеукраїнського товариства політв'язнів та репресованих, народний депутат України 2-го скликання, Герой України, колишній політв'язень;* ***Левко Лук'яненко,*** *голова Всеукраїнської асоціації дослідників голодоморів, народний депутат України попередніх скликань, Герой України, колишній політв'язень;* ***Олесь Шевченко,*** *голова Комітету захисту Товариства політв'язнів, народний депутат України 1 скликання, колишній політв'язень;* ***Євген Сверстюк,*** *президент Українського центру Міжнародного PEN-клубу, редактор газети "Наша Віра", колишній політв'язень;* ***Василь Овсієнко,*** *координатор програми Харківської правозахисної групи, колишній політв'язень.*

Під час прес-конференції її учасники повідомили про факти рейдерського нападу і пограбування офісу Товариства та єдиного в Україні Музею українського політв'язня (м. Київ, вул. Межигірська, 7/16-А) і заявили про створення Комітету захисту Товариства політв'язнів.

За словами учасників прес-конференції, 24 березня 2008 року організована група з близько 15 осіб, не пред'явивши жодних документів, увірвалася до приміщення Товариства і, заблокувавши всі двері, стала вимагати негайно звільнити його. При цьому вони стверджували, що, мовляв, будинок проданий Головним управлінням комунальної власності КМДА фірмі ТОВ "Алекс-Компані" (голова Хорошун Валерій Миколайович). Хоча відповідний документ про купівлю-продаж невідомі пред'явити відмовилися, показавши лише здалеку якийсь папірець. Ані представників влади, ані судового виконавця з ними не було.

Коли голова Товариства, Герой України, народний депутат України 2-го скликання Євген Пронюк, директор Музею шістдесятництва Микола Плахотнюк та інші працівники відмовилися залишити свій офіс, невідомі застосували до них насильство. Рейдери схопили і насильно витягнули з другого поверху на вулицю голову Товариства Є. Пронюка, відібравши в нього портфель з документами і 20 тисячами гривень та викравши з портфеля ключі від сейфа, де зберігалися всі установчі документи Товариства і печатка.

Після цього рейдери підігнали вантажівку і незаконно винесли з кабінету голови Товариства три комп'ютери, архів Товариства, два сейфи з документацією, частину експонатів Музею українського політичного в'язня, телефон-факс, меблі та інше майно Товариства і вивезли його у невідомому напрямку.

Під час нападу керівництво Товариства викликало міліцію (до речі, Подільський райвідділ знаходиться всього за 200 метрів). Проте прибулі міліціонери, замість того, щоб зупинити погром та установити правопорядок, лише байдуже спостерігали, дозволивши рейдерам чинити беззаконня. На відвертий грабіж з розбоєм вони не реагували. Лише коли вдалося повідомити про напад у Секретаріат Президента і прибули інші міліціонери, рейдери втекли.

За словами учасників прес-конференції, під час нападу рейдери зірвали зі стіни будинку табличку з назвою Товариства і прикріпили нову вивіску з написом "Музей православної ікони".

Через два дні, 26 квітня, перед приміщенням Товариства на Межигірській, 7/16-А з'явилася малочисельна група молодиків з гаслом "Яремо! Захисти Музей православної ікони!" (Ярема – начальник київської міліції). Показний пікет тривав 3-4 хвилини, але його активно знімали на відеокамери і фотографували привезені ними журналісти. Після цього в деяких ЗМІ з'явилися неправдиві повідомлення, буцімто Товариство політв'язнів захопило і утримує неіснуючий "Музей православної ікони", який начебто належить УПЦ (МП). Хоча в самій УПЦ (МП) ні про який музей ніхто навіть не чув.

У Товаристві політв'язнів переконані, що прикривання цього беззаконня православними святинями та ім'ям Церкви лише засвідчує цинічну продуманість рейдерської акції.

Учасники прес-конференції повідомили, що приміщення на Межигірській, 7/16-А Всеукраїнське товариство політичних в'язнів і репресованих орендує на законних підставах уже 12 років. Згідно з розпорядженням КМДА від 02.02.1998 р. термін дії договору оренди – 25 років з переукладенням договору через кожні 5 років (рішення Постійної комісії з питань власності Київської міської ради від 11.12. 1996 р., протокол № 48). Рішенням Київської міської ради № 382/542 від 24.04.2003 р. та Договором з Комунальним підприємством "Київжитлоспецексплуатація" № 07/1298 від 28.02.2005 р. термін оренди було встановлено до 24 квітня 2008 року.

Не дивлячись на чинне розпорядження КМДА від 02.02.1998 р. про надання згаданого приміщення в оренду Товариству терміном на 25 років, звернення Товариства до Київського міського голови Л. Черновецького про переоформлення договору оренди на наступні 5 років були проігноровані. Відповіддю на останній лист Товариства з цього приводу від 19.02.2008 р. став погромний напад і грабіж. Причому погромники не стали чекати навіть закінчення п'ятирічного терміну оренди, який збігає лише 24 квітня 2008 року.

За словами учасників прес-конференції, за фактом рейдерського нападу і грабежу у той же день Товариство подало заяву до відділу міліції Подільського р-ну м. Києва. Після цього Голову Товариства викликали на допити, але слідчий жодного разу так і не приходив оглянути пограбоване приміщення. Справу передано до прокуратури м. Києва, але про стан її розгляду Товариству також нічого невідомо. Водночас Господарський суд м. Києва (вул. Б. Хмельницького, 44-Б) 10 квітня розпочав розгляд справи № 374 за позовом ТОВ "Алекс-Компані" "про усунення перешкод" у здійсненні ним володіння приміщенням та виселення з нього Товариства політв'язнів.

Як заявили члени щойно створеного Комітету захисту Товариства політв'язнів, здійснений напад і дії київських чиновників, які вступили у злочинну змову з рейдерами, є нічим іншим, як цинічним викликом громадянському суспільству та верховенству права в столиці та Україні в цілому. До Товариства входять люди, які все своє життя боролися за незалежну, демократичну, правову Українську державу, за що комуністичним режимом піддавалися переслідуванням, репресіям і ув'язненням. І от тепер, у незалежній Україні, проти цих людей знову чиняться насильство і беззаконня. Члени Товариства переконані, що це є випад проти самої незалежності України, її героїчного минулого та її теперішнього державного демократично-правового розвитку.

Прес-центр Комітету захисту Товариства політв'язнів

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

УКРАЇНСЬКИЙ ВИМІР ВИДАТНИХ ЗВЕРШЕНЬ

У перших числах січня поточного року справедливе обурення мільйонів наших співвітчизників викликав черговий опус одіозного Дмитра Табачника, надрукований у газеті "Киевский телеграфъ".

Як підкреслюється у відкритому листі до громадськості України відомих вчених, науковців, митців у зв'язку з цією публікацією, "лише у приступі швидкопрогресуючого маразму і вибуху спровокованого ним українофобства він міг написати, що галичани "досі вважають Галичину центром світу, оскільки замість міністрів і фельдмаршалів до двору російського царя вона поставляла конюхів, слуг і покоївок гарнізонним офіцерам австрійського кайзера. Однак історично обгрунтований комплекс неповноцінності, властивий населенню західних областей України, яке відчуло себе "національною інтелігенцією", щойно зайнявши будинки і квартири своїх колишніх господарів-поляків [...], треба лікувати, а не нав'язувати всій Україні, навіть якщо його розділяє Президент".

Цей випад екс-віце-прем'єра з гуманітарних питань автори листа розцінюють як плювок в обличчя не лише усім ученим, не лише Україні, а й усій світовій культурі та науці. Тому цілком закономірно звернулися до членів Національної Академії Наук, Наукового Товариства імені Тараса Шевченка, членів ВАК, ректорів вузів, відомих вчених в Україні і за її межами із вимогою позбавити Д. Табачника всіх наданих йому вчених титулів.

Що ж до його уявлення про якусь меншовартість українців, то, вважаю, переконливим запереченням і аргументованим спростуванням цього є нова праця відомого професора Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктора історичних наук Володимира Сергійчука "Що дала Україна світові", яка зовсім недавно побачила світ.

Як наголосив у вітальному слові до неї Президент України Віктор Ющенко, це – унікальна книжка про українців, які прославилися своєю працею і звершеннями у культурі, науці, освіті, техніці, у підкоренні космосу, військовій і спортивній справі.



Споконвіку Україна була відома як велика житниця, як інтелектуальне й духовне джерело Європи та світу. Вона збагатила всесвітню скарбницю філософської думки, богослов'я, мистецтва, літератури. На українській землі зароджувалися й втілювалися в життя геніальні ідеї й найпередовіші технології, які сформували сучасну цивілізацію.

Через тернисту історичну долю нашої Батьківщини, віками позбавленої власної державності, імена багатьох видатних її синів і дочок замовчувалися або не асоціювалися з українською нацією.

Тридцять один розділ книги представляє різні сфери і галузі суспільного життя (політика, економіка, сільське господарство, промисловість, будівництво і архітектура, машинобудування, авіація і космонавтика, культура, мистецтво, спорт тощо). І в кожній з них українці заявили про себе на повний голос.

Споконвіків, пише Володимир Сергійчук, з української землі йшов такий потужний інтелектуальний струмінь, що ошелешені чужинці не раз дивувалися, де береться сила в цього бездержавного народу, яку він проявляє в найрізноманітніших галузях людської діяльності. Адже скільки спустошень пройшло через українські землі, скільки пожеж спопелили величні й неповторні споруди, і кожен окупант хотів видерти з наших сердець батьківську віру, знищуючи божі храми й викрадаючи чудотворні святині, намагаючись ними замолити потім свої гріхи.

Однак життєдайні джерела українських криниць відновлювали наші сили, і світ міг переконатися, що в діях видатних європейських полководців є повторення тих бойових прийомів тактики і стратегії, котрими вже давно користувалися провідники козацького війська, так само і в окремих творах відомого французького філософа Жан-Жака Руссо знаходилися деякі думки нашого мандрівного мислителя Григорія Сковороди. Так само можемо гордитися конституційним чином Пилипа Орлика, що випередив Європу на 80 років...

Що ж дали світові українці? Про це світ не задумувався, бо й самі ми не цінували епохальних звершень своїх предків. Світ знав про великих письменників Миколу Гоголя і Антона Чехова, найвидатніших учених Степана Тимошенка, Ігоря Сікорського, Георгія Кістяківського, Сергія Корольова, Михайла Янгеля і Миколу Духова, але не знав, що вони – українці, їх усіх було відірвано від рідного кореня, а ми довго про це не могли сказати, бо власна бездержавність відморожувала будь-які паростки національного прозріння.

Нині настав час, продовжує автор книги, аби віддати данину пошани нашим славетним співвітчизникам, тим паче, що багато з них, попрацювавши на чужому полі, завжди вважали своєю батьківщиною Україну. Мусимо згадати їх як справжніх синів свого народу.

Гортаючи сторінки книги "Що дала Україна світові", читач відкриє для себе дуже багато нових прізвищ українців, які власними видатними досягненнями прославили не лише свої імена, а й землю, на якій виросли – Україну. Серед них – селекціонери Андрій Сапєгін і Василь Ремесло, Олександр Архімович і Лев Симиренко, економісти Михайло Балудянський і Микола Бунге, математики Феофан Прокопович і Михайло Остроградський, фізики Іван Пулюй і Остап Стасів, астрономи Юрій Дрогобич і Федір Бредихін, хіміки Дмитро Коновалов і Андрій Кіпріанов, геологи Євграф Ковалевський і Олександр Поль, суднобудівники Степан Бурачок і Павло Кузьминський, авіаконструктори Олександр Кованько і Степан Гризодубов, конструктори ракет Олександр Засядько і Костянтин Костянтинов, танкобудівники Іван Олексенко і Панас Фірсов...

Перелік цей, зрозуміло, можна було б ще продовжувати. Але й цього, гадаю, достатньо для переконання читача, що книга є своєрідним українським виміром видатних звершень людства. Тому хотілося б, щоб вона знайшла своє місце на книжкових полицях бібліотек, стала надбанням багатьох родин.

На закінчення хочеться приєднатися до слів Віктора Ющенка, який висловив щиру вдячність автору за спробу донести до нинішніх і майбутніх поколінь слова правди про дійсно великих українців та їхній внесок у життя всього світу.



Ім'я Ігора Павлюка, поета, публіциста, наукового співробітника Інституту літератури ім. Т. Шевченка добре відоме любителям літератури.

Ігор Павлюк є автором кількох поетичних збірок, його прозові твори друкуються в "Кур'єрі Кривбасу" та часописі "Дзвін". За свої поетичні збірники поета було висунуто на здобуття Національної премії ім. Т. Шевченка. Завдяки вільному голосуванню в інтернеті він був нагороджений Народною Шевченківською премією. Тож ми попросили І. Павлюка поділитися своїми враженнями і щодо Народної Шевченківської премії, і щодо нашого життя-буття взагалі.

Ігор ПАВЛЮК: ТОЙ, ХТО ОДИН ПРОТИ ВСІХ, – ТОЙ ОДИН ЗА ВСІХ

– Що Ви відчували, коли отримали Народну Шевченківську премію, символом якої є кована статуетка Залізного Мамая?

– Катарсис. Поглиблення генетичної причетности-відповідальности до тієї частини українських сердець, яких знову, як в часи мого предка, гетьмана нереєстрового козацтва Бута Павлюка, потім Богдана Хмельницького, Івана Богуна, Івана Мазепи, Тараса Шевченка, Симона Петлюри, Романа Шухевича... іудськинемудро (ні світлої ж пам'яті, ні честі від ворога) зрадила своя так звана шляхта, створивши за два десятиліття височезну прірву між собою і народом, що завжди приводило і може привести до повної втрати державності. Справжні дари розсварена між собою псевдошляхта несе Мамоні, а до Шевченка – паперові квіти. А розгублена голота шукає себе на чорних ринках підневільної праці.

А ще я відчув просте людське тепле щастя, що у мене крута шопта побратимів і справжніх читачів, які проголосували за мене і привітали мене.

Щодо символу (воїна-характерника Мамая) премії, першим в Україні лауреатом якої мені судила доля бути, то я хотів би, щоби колись на моїй могилі стояв такий же... лише більший. Він же і шаблю на спині, мов хрест, несе...

– Пане Ігоре, що слід було би змінити в політиці, аби держава повернулася обличчям до творчої інтелігенції?

– По-перше, змінитися самим. Постати гордими і злими до гнилі і чиновників-тимчасовців. Як поет себе несе, так до нього і ставляться. Справжній Поет безсмертний, а могутнє, здавалось би, "варшавське сміття, грязь Москви" піде у забуті могили разом зі своїми віллами і пустопорожніми лозунгами. Саму ж "творчу інтелігенцію" України за сповідування тих чи інших ціннісних орієнтирів можна поділити зараз на совків, ґрунтівців та постмодерністів. Але всі ми разом звичайні маргінальні свиноїди, коли між нами, під нами, над нами, у нас немає отієї шляхетности, виклику ворогові нашої нації і держави й готовности зостатися навіть наодинці у боротьбі за неї. Ніхто за поетів самих їхній імідж ніде не підніме, не поглибить. Навпаки – всі наперекір робитимуть.

Індивідуалісти-поети можуть хіба що... померти від радісної бідності буття. Або... або... поєднати так талановите слово і сміливо-рішуче діло, як це зробив Тарас Шевченко, воскресивши націю.

Імпонує мені і приклад латиноамериканського письменника Гарсіа Маркеса, який зі свого маленького селища Макондо створив суб'єктивно-об'єктивну модель цілого світу, а може, й Всесвіту. Оце істинно глобалізм. Це не наш доморощений глобалізм, який сповідує ласий на гроші вчорашній активний комсомолець-абориген, готовий продати за них пам'ять про рідну матір, про діда, аби ж, "як у людей, та по-модньому! та по-хранцузьки ж!.."

Так одна пані (житейський приклад) прилетіла з-за моря в Україну на конференцію, зоставивши мертву маму на два тижні в "холодильнику" (в морзі), бо ж "українська гуманітарна наука в небезпеці"...

– Якщо навіть за радянських часів голос поета як громадянина був чогось вартий, то яку функцію виконують митці в сучасній незалежній Українській державі?

– У радянський час, як і загалом у часи всіх імперій, поетів боялися: їх або вбивали, або слухали. Тепер же у нас до поетів БАЙДУЖІ. Тріскотливі багаті пліткарки-сороки тягнуть до своїх гнізд усе, що легко лежить, блищить і... не тоне. Хоча справжнє золото, як скіфська пектораль, знайдена прекрасним поетом Борисом Мозолевським, набагато глибше.

Комерційні, кітчеві "митці", тобто "митці", які підігрують несмакам або ж низьким порнушно-чорнушним смакам публіки, виконують функцію "опіуму для народа". За реповий ремікс "Рідна мати моя" або за голосно-нав'язливо повторений разів двадцять підряд із радіо у маршрутці "Львів-Луцьк" куплет "Ти отказала мнє два раза" – потрібно вже бити "репи" не лише їхнім авторам, а й популяризаторам, що істинний митець є і має робити. Врешті, у справді демократичній, а не анархічно-колоніальній державі, можна слухати що хочеш і коли хочеш, але ненав'язливо для інших.

Той митець, хто відважується "один проти всіх", тобто один за всіх, – виконує у нас нині функцію Кармелюка, Довбуша: у багатих духом забирає – бідним дарує.

Притиснуті матеріальною скрутою і байдужістю чиновницьких структур до плінтуса, більшість творчої братії у якусь шляхетність навіть не бавиться. Одні пішли в комерційну (базарно-секонд-хендівську) літературу, кляцаючи на "компіку" детективну чорнуху-порнуху, інші – як Ліна Костенко чи мій друг, волинський світлий поет Віктор Вербич, – у підпілля, заявивши, що вони не існують у цьому "неоцинічному" часі.

"Поезія – це сповідь водяної істоти, яка живе на суші, а хотіла б жити в повітрі" (Карл Сендберг). А у воді, на суші і в повітрі зараз, у період глобального... похолодання, нема вільного кисню, його вже продають (декому дарують за лизоблюдську службу) у кисневих подушках.

– В яких умовах, здебільшого, виживає та існує сучасний український поет?

– Як і всі. У смутно-руїнних. Коли ні політикам, ні жебракам уже не вірять. Диких. Базарних. Ні слави, ні грошей... Розіп'ятий між розумно-прагматичним Заходом і мудрим та стихійним Сходом. Мені, наприклад, важко бути крем'яним у всіх соціально-політичних координатах, адже вся волинська родина по-батькові репресована за участь в ОУН-УПА, а дід по-мамі – кулеметник радянської армії, який загинув під Одером. Зостається бути людяним.

Скажу крамольні, здається, для вуха українського патріота слова: не така страшна для збереження нас як духовної спільноти у Києві бузина (він, скоморох, плює проти вітру), як отой у Гарварді дядько псевдоліберал, який, маючи тугий гаман, той вітер створює, виставляє при потужній рекламі на турецькі базари "наш" не притаманний нам харч: банани, пепсі, джаз... цинізм... коли наші гени просяться танцювати гопака, аркана. Цей агресивний псевдоінтелектуалізм уже загнав нащадків культури ацтеків і майя в резервації, знищив і нищить не одну тисячолітню земну культуру, тепер пустив метастази у нас, нації з ослабленим імунітетом через відсутність отих семи відсотків (біологи знають) репрезентантів національної аристократії.

Приклад із захистом докторської дисертації молодого вченого Петра Іванишина. Сучасні глобалісти написали у ВАК на нього пасквіль такий (ще й неакуратно-неграмотний) – як у сталінські часи. І що найобразливіше – під ним стоять підписи колишніх дисидентів (не називатиму їхніх прізвищ – нехай це буде на їхній совісті), проти яких колись так само збирали підписи!.. А Борис Олійник активно виступив на захист чудового вченого-гуманітарія, щирого і запального патріота. Захист затвердили. Молода шабельно-запальна Україна наразі перемогла в... Україні. А далі... "За шмат гнилої ковбаси" "діти капіталугранта", "славних прадідів великих правнуки погані" продають і совість, і гідність, елементарну людську порядність, прикриваючи свою зраду золотим туманом "дискурсів" про Тараса Шевченка, Лесю Українку, Івана Франка...

– Який Вам відомий "секрет" збереження національної самобутності?

– Гідність... не плутати з гонором. Совісність. Догляд за могилами предків. Загалом частіше ходити на цвинтар не завадить. Це тверезить. Тобто щось ірраціональне, непрактичне робити частіше. Добре вивчити і полюбити богів наших предків, узявши все найкраще від християнства, хоча б ці-от максими: полюби ближнього, як самого себе, і – не можна любити Бога, брата свого ненавидячи. Тобто не можна поважно любити Творця і створений ним світ, не люблячи... себе як частинку цього всесвіту. Загалом Христос для мене – один із найбільших поетів людства: один проти (знову ж таки – один за всіх) створив свій поетичний світ і за нього пішов на смерть, переживши зраду найближчих людей, приниження, а потім воскреснувши навіки. Так у природі помирає у землі зернинка, щоби прорости колоском зернинок. Під цю модель Христа добре стає наш Тарас Шевченко, інші великі поети людства. Перун наш також рано чи пізно воскресне. До речі, багато хто вважає мене язичником, хоча у мене поряд із "програмним" віршем "Про Перуна" стоїть вірш "Христос". А загалом про стосунки Митця і світу можна прочитати у моїх книгах "Митець – Влада – Преса: історико-типологічний аналіз", "Діагностика і прогностика брехні"...

Наведу Вам болючий для мене приклад із мого життя. Коли я рік працював у Нью-Йорку, то в нашому колективі були, окрім американців, китайців, поляки та українці. Українців було найбільше, але говорити вони чомусь намагалися... польською мовою!.. Мене це настільки збісило, що я до всіх говорив англійською, а моїм найближчим товаришем став аристократичний поляк (художник за фахом), який зі мною захотів вивчити українську мову. Розумію, що в Санкт-Петербурзі, де я вчився два роки, логічно спілкуватися доброю російською мовою, у Нью-Йорку – англійською, у Пекіні – китайською, але чому російською – в Києві, на своїй землі?!. Зараз вся Західна Україна знову стає в черги в архіви шукати своє польське коріння, бо ж Польща почала видавати таким так звану "карту поляка", яка дає якісь пільги... Ну яка тут особиста і національна гідність! Знову на карту поставлена доля зруйнованої смутної України, населення якої вимирає воєнними темпами. Ще таку саму "карту" введе Росія – і східна Україна без "шуму і пилюки"... повернеться десь до 1651 року...

Врешті, такий народ без гідності заслуговує, очевидно, такої негідної еліти (до речі, термін "еліта" більш придатний до ветеринарії та агрономії), мені більше подобається "аристократія", може бути історично націоналізоване "шляхта" – тобто найздоровіші репрезентанти виду, сформовані в результаті еволюції та революцій, які задають видові правила розвитку. А наші найздоровіші репрезентанти загинули кілька разів, захищаючи благородно свої (найкращі у світі) чорноземи, свій рід і свою честь, а всяке чмо (чоловік морально опущений – вибачте, що скористаюся бандитським сленгом) ховалося, продавалося за різні карти, давало потім фізично і духовно калічне потомство. От тепер і доборолися до самого краю.

– Над чим Ви зараз працюєте як науковець? Як письменник?

– Працюють раби. Митець же, загалом вільна людина, не працює, не робить, а творить. Я себе означую як письменник, не розділяючи поета, прозаїка, драматурга, науковця. Письменник – так іменує мене рідня, друзі дитинства. Який вже не є, а письменний. Пишу... іноді більше, аніж живу. І це неправильно. Бо "у світі той наймудріший, хто найдужче любить життя" (Василь Симоненко). На кількох столах лежать різні рукописи загалом однієї моєї симфонії, серед них дві наукові книги: одна про письменників і засоби масової інформації XX століття, інша – про українську поезію: від і до... А ще... роман, дитяча книжечка (найменша, але найдовше пишу), розпочаті передмови до книг моїх колег... Вірші пишу скрізь і завжди, тому на столах вони не залежуються.

Будьмо і тримаймося!

Дай Бог нам усім здоров'я, щоби пережити те щастя, яке нас чекає.

Розмову вела
Анна ЛОБАНОВСЬКА

Наступне число газети вийде 13 травня ц.р.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9